

ansees som Noget, der slet ikke skulde kunne tænkes mere at kunne finde Sted.

Blekingberg: Dersom S'en skal forstaaes paa den strengere Maade, vil jeg henstille til det ærede Udvalg, om den ikke bør underkastes en Omredaction: Naar det nemlig i første Passus hedder „Overbevises derimod Brændeviinsbrænderen om at mæsse eller at have mæstet i andre Kar eller Redskaber o. s. v.“, og i anden Passus „Anden Gang forbryder han derhos Retten til at brænde Brændeviin for bestandigt“, saa seer jeg ikke, at man efter den simple naturlige Fortolkning af Ordene kan komme til den Mening, jeg nu hører, at flere antage, at S'en skulde have.

Orsted: Jeg veed ikke, om jeg tør sige to Ord (Jo! Jo!)? Det er, at dersom man overdrager sit Brænderi til en Anden, uden særlig Bemyndigelse, kan det være naturligt, at Cieren staaer ubetinget til Ansvar; den Anden maa da ansees som fuldmægtig; thi, uagtet der ikke høves nogen Gjæmmel for, at man kan lade Brænderiet udøve ved en Anden, kan der dog ikke være Noget derimod, naar Cieren i alle Maader staaer til Ansvar derfor, og altsaa den, der driver Brænderiet, maa betragtes som en Person, der staaer i hans Tjeneste, kun under den særegne Betingelse, at han nyder Provenuet af Raringen, mod at svare en vis Afgift derfor. Men, dersom En derimod har erholdt en Bevilling dertil, saa er det klart, at man ikke kan straffe Cieren for de Ulovligheder, der begaaes af Forpagteren i denne hans Egenkab. Det maatte da udtrykkeligt være foreskrevet i Bevillingen, hvorefter Brænderiet var bortforpagtet, hvilket man imidlertid i Almindelighed ikke vil gjøre, da det vilde være altsfor affrækkende.

Funder: Jeg vil blot bemærke, at, forsaavidt den ærede Ordfører yttrede, at det ikke var ønskeligt, at Brænderier skulde anlægges

paa Speculation, saa troer jeg dog rigtignok, at det er meget ønskeligt, at der kan anlægges større Brænderier paa Landet, netop for det store Agerbrugs Skyld, som der finder Sted. Men der ere Omstændighederne ikke af den Bestaaenhed, at den, der anlægger et saadant Brænderi, tillige selv kan være Brændeviinsbrænder, og han nødsages altsaa til at forpagte Brænderiet bort. Forsaavidt der skulde erhverves særlig Bevilling til hver enkelt Bortforpagtning, saa vilde dette for de Vedkommende blive noget meget ønskeligt, da en saadan Bevilling ofte kan koste circa 100 Rbd.

Da Ingen videre ønskede at yttre sig, gif man over til Afstemning, hvorved

Lovforslagets § 21:

Overbevises derimod Brændeviinsbrænderen om at mæsse eller at have mæstet i andre Kar eller Redskaber, hvilkesomhelst, end de stemplede, eller at have brændt af Andet end stemplet Rjedel, være sig i eller udenfor Brænderilocallet, da bøder han herfor første Gang fra 100 til 500 Rbd., foruden at de misbrugte Redskaber confisceres, og erlægges den Afgift, som ved sliig ulovlig Mæskning er besvægen.

Anden Gang forbryder han derhos Retten til at brænde Brændeviin for bestandigt.

vedtoges med 32 Stemmer imod 1.

Formanden: Jeg skal derefter sætte § 22 med det af Udvalget dertil stillede Ændringsforslag under Discussion. Maafee den ærede Ordfører ønsker Ordet?

Ordføeren: Jeg troer, at denne Redaction af det første Punktum i § 22 maa ansees for at være hensigtsmæssig, da den udtrykker paa en bestemtere Maade den Indskrænkning, der maa gjøres i denne Frihed, og paa en ikke anderledes Maade, end at det er overeensstemmende med Retfærdighed.